λακεύων ᾗ αὐτόν φησιν. ὅτι τοῦ ἱερείων ἡ γλῶττα τοῦ Ερμῆ δίδοται ἐν ταῖς δημοτελέσι θυσίαις. ἄλλως. εἰρωνικῶς ὡσεὶ ἔλεγε κακὰ συλλέγει. καὶ ἡμεῖς ἀδίκως αὐτοῦ θύομεν τὰς γλώσσας. Ὅμηρος, ὁδὶ ἐν πυεὶ βάλε γλώττας. πρὸς ᾗ τὸ λεγόμενον ἔπαιζεν ἡ γλῶττα τοῦ κήρυκι, ὅτι τὰς γλώσσας Ερμῆ ἔθυον ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρῳ. διὸ καὶ ὁ κωμικὸς δύσφημά τινα τοῦ Ερμοῦ εἰπόντος, ἐξονειδίζει λέγων. ἡ γλῶττα τοῦ κήρυκι τούτων, τέμνεται. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τοῦ εἰς μάτην αἱ γλῶτται θύονται τοῦ τὰ τοιαῦτα κηρύττοντι. οὕτως Εὐσάθιος Οδ. γ. Αθλιώτατος ᾗ εἰπών. ὅτι αἱ γλῶσσαι τέμνονται τοῦ Ερμῆ δι' τὴν ἑρμηνείαν, καὶ ὅτι ἀστενδον οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ δείπνων ἀναλύοντες, προσ Ισορεῖ καὶ ὅτι τὰς τοιαύτας ἀστενδὰς ἐποιοῦτο τοῦ Ερμῆ καὶ οὐχ ὡς οἱ ὕστερον Διὶ τελείῳ. δοκεῖ γὰρ Ερμῆς ὕπνου προστάτης εἶναι).

BISETVS. Ἡ γλῶττα] ἴσως τοῦτο ἀμφιβολίαν ἔχει. καὶ γὰρ ἁπλῶς μὴν λαμβάνεται δύναται, ὡς ἐν τοῖς παλαιοῖς χολίοις ὁρῶμεν. δύναται ᾗ καὶ κωμικῶς, καὶ σκωπτικῶς ἀντὶ κατάρας νοεῖται, ἵνα ὁ νοῦς οὕτω εἴη, ἀλλ' ἡ γλῶττα τοῦ ταῦτα τὰ κακὰ ἡμῖν ἀπαγγείλαντι τεμνέσθω. ὅταν γάρ τις κακὴν ἀγγελίαν ἡμῖν φέρει, εὐθαμμὴν αὐτὸ καταρώμενοι τοιαῦτα λέγειν, ἀπόλοιο δῆτα ὦ κακὴν ἀγγελίαν ἡμῖν ἐνέγκας. καὶ, ἡ γλῶττα τοῦ ταῦτα πρῶτον ἀπαγγείλαντι τεμνέσθω. οὐδεὶς γὰρ τὰς ἑαυτοῦ ἡδονὰς τραττεσθαι θέλει οὐδεὶς κακὴν ἀγγελίαν ἀκούειν ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν κακὴν ἀγγελίαν, καὶ αὐτὸν τὸν ἄγγελον τοῦ κακῶν μισεῖ, καὶ ἀποστρέφεται.

GERARDVS. Τίς ἐστ' ὁ κόπτων;] pro τίς κόπτει; τυτὶ, τοῦτο, hæc pulsatio vnde est? putat miraculum esse, quod eum nusquam videat qui fores tetigerit. ἀλλὰ δῆτα. Sed certè hæc porta vltro insonuit. Subest hic negatio, & perinde est ac si dicat, fieri non potest quin ab aliquo pulsata sit. φθεγγόμενον resonans, κλαυσιᾷ lugubrē quēdam tactum exprimit, & modo quodam insolito, distinctum interuallo, sed vehementem: κλαυσιάω enim à κλαίω, id est fleo formatum est. Voluit Mercurius nouitate tactus domesticos omnes attentiores reddi, vt dicturo illi fides promptior & maior haberetur. σέ τοι. Carion cum neminem ante fores vidisset, de recipiendo se cogitauit. Mercurius autem quasi tū primùm eò accederet, illi de via acclamat, σέ τοι σέ τοι, λέγω. Est σὲ accusatiuus Atticè pro datiuo τοι positus. τοι explet. Geminatus autem casus seriam rem promittit. ἔμελλον scilicet κόψειν εἶτα, sed interim φθάσας με, anteuertens, & antè quā pulsarem, ἀνέῳξας, aperuisti. Atticum perfectū est ab anormi ἀνοίγω. κεῴα. Quorsum attinet & canem, & suē vocari? his verbis demonstrat vniuersam Chremyli familiam Ioui esse inuisissimam. Iouem in vlciscēda sua iniuria, etiam in bruta fore immisericordē. Oportuit autē vt simul essent præmonendi, qui simul erant perdēdi. καὐτόν. Atqui nemo seipsum vocat. Hoc ait, Non illis modò periculum imminet, sed & tibi, propterea quod tu illis dices, tibi quoque idem dictum putato. Ridiculè inter canem & suem collocat Carionem, quasi in ordine animalium rationis expertium sit cōnumerandus, εἰπέ μοι. Carion blanditur Mercurio vt hoc quid sit, omniū primus resciscat. Ferè sanè ita comparatum videmus, vt ingeniis seruorū insita sit vanitas, quare & curiositas. ὁ Ζεύς. Hinc reddit attentum: ὦ πόνηρε, hinc solicitum. συγκυκήσας, vbi summa pernicie perdēdos vos cōfuderit, ita vt de hac familia tota, nihil postea reliqui sit futurum. Sumptum est à coquis diuersas carnes minutatim concisas, & in eadem sartagine commixtas frigentibus. ἡ γλῶττα. Lingua victimarum quondam Mercurio debebatur, διὰ τὴν ἑρμηνείαν. i. propter beneficium interpretationis quod per plectrum linguæ fit. Quò respexit Carion dum dixit, τούτων horum omnium nostrum, quos mactandos propediē dixisti, lingua tua fuerit. Melius credas ita dictum. Quoniā præco ante sacrificium admonebat populū vt linguis fauerent. i. conticerent, lingua victimarum præconi dari solebat. Idcirco ait ἡ γλῶττα τούτων. s. θυομένων. In vtraque interpretatione genitiuus τούτων respicit nomen γλῶττα. Sed venustissimum fuerit, & verisimillimū, si τούτων exponas horum malorum, vt subiiciatur τοῦ κήρυκι. Nam quemadmodum moris fuit læta nuntiātibus mercedem dare, quod εὐαγγέλιον vocabant, ita æquum censet Carion, vt Mercurio tam infausta nuntianti lingua incidatur. εἴργασθε, perfectū ab ἐργάζομαι. ἀφ' οὗ. s. χρόνου. Quod addit, ἤρξαντο ἐξ ἀρχῆς, incepit à principio, demonstrat efficacissimā fuisse Pluti diuinitatem, vt quæ aliorum Deorum numen repentina quadā vi reprimere potuerit. Succurrāt quæ Chremylus prædixerat Pluto adhuc cæco: ἐχ' ἥσυχος, ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ μείζω δυνάμενον Et paulò pòst, οὐδ' ἂν εἷς θύσθεν ἀνθρώπων ἔτι, βοῶν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, ἀλλ' οὐδὲν, μὴ βλεπομένου σοῦ. λιβανωτόν. Thus in suffitum Deorum, vt Laurum in serta & coronas Deorum & sacra facientium. ψαιστὸν placentas & panes sacerdotū gulæ maximè debita fuisse testatus est antea sacrificus Æsculapij. ἱερεῖον animalia vocat immolari solita, quæ ferè erant, sus, hircus, aries, & boues nonnunquam. ἐπεμελεῖσθε ἡμῶν, soliciti fuistis de nobis κακῶς, nullo modo, τότε, tū scilicet cùm affatim vobis omnia essent, & nullius indigeretis. τοῦ μὴ ἄλλων. Non est incelebris Græcorum sententia:

Φιλεῖ δ' ἑαυτὸν πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα, id est,

Nemo quenquam magis seipso diligit. Quam cum hoc comico Græco Latinus confirmauit comicus:

Verum, inquit, illud verbum est, vulgò quod dici solet,
Omnes sibi esse melius malle, quàm alteri.

Mercurius ergo postpositis aliorum Deorū cōmodis, studiosius suum agit negotium. κἀπιτέτεμμαι. καὐπιτέτεμμαι. thema huius perfecti est ὀπιτείσομαι.

Εγὼ δ' ὀπόλωλα κἀπιτέτεμμαι. Καρ. σωφρονεῖς.
Ερ. Πρότερον γὰρ εἶχον μὴν ὀδὰ τὰς καπηλίσιν
Παντ' ἀγαθ' ἔωθεν οὐθύς. οἰνοῦ πλαν. μέλι.
Ἰχάδας, ὅσ' εἰκὸς ἐστιν ἑρμῆν ἐσθίειν.

Fame confectus perij. CA. *Nunc demum sapis.*
ME. *Antè quidem à cauponarijs mulierculis*
Omnia bona habebam, in ipso etiam diluculo:
Massam, mel, caricas, & quocunque genere
Cibi Mercurium vesci decet: at nunc fame